

50 år
med Solgaven i Næstved

Forord

Kære alle

Det er mig en stor glæde at indvie jer i Solgavens jubilæumsskrift. Jeg føler det som et stort privilegium at være ansat som forstander på Solgaven. Der er for 50 år siden lagt et solidt og godt grundlag for Solgavens særlige ånd. Jeg synes, det er noget helt særligt, at Solgaven kun har haft to ledere i 50 år.

Jeg ser ikke bygninger, jeg ser mennesker.

Solgaven er bygget til mennesker med et synshandicap, og er igennem årene blevet udvidet og bygget om, så det fortsat er tidssvarende og med kompenserende tiltag, der øger tilgængeligheden. Der er en helt særlig hjemlighed og ånd her på stedet. Der er noget, der griber en, når man kommer ind.

Det er en fornøjelse at være leder, hvor der opleves et stort ejerskab fra både beboere og personale. Alle kender alle, og der er en stor imødekommenhed, som vægtes naturligt højt.

Vinterhaven, som lige er blevet renoveret, fremstår som et skønt sanseligt rum, der betyder utrolig meget for beboerne. Vinterhaven er også det første, man ser, når man besøger Solgaven.

Igennem mine 18 år som leder, har jeg mødt mange beboere, daggæster, familier og medarbejdere. Det er altid en fornøjelse at følge livet på Solgaven.

Dét, der kendetegner Solgaven, er, at der er mange medarbejdere, der bliver i mange år. Det opleves som en stor kvalitet. Det giver ro, faglighed og tryghed. Medarbejderne på Solgaven har et stort hjerte og tager et stort ansvar.

Gennem årene har beboerne, medarbejderne, de nære relationer og samarbejdspartnere hver især bidraget til Solgavens historie og værdier, som heldigvis fortsat er gældende – og dette på trods af mange vinde, der har blæst igennem årene både i forhold til beboernes gennemsnitsalder, deres kompleksitet i sygdomme samt økonomiske tilpasninger.

Alle gør en stor indsats for at lykkes. Beboerne gør det til et hjem, de pårørende viser os tillid og de mange medarbejdere og lederne møder beboeren i øjenhøjde og viser høj medmenneskelighed, faglighed, ansvar og hjerte.

Solgaven er solid og står stadig. Der arbejdes hver dag for, at Solgaven skal være et trygt og rart sted at bo og gæste, og hvor specialet er i centrum.

Solgaven er centrum for synsspecialet. Det betyder også, at der er liv. Det skabes blandt andet også af Solgavens daggæster, som er en naturlig del af Solgavens liv.

Tak til alle jer fantastiske daggæster og beboere. Tak for jeres optimisme, jeres nysgerrighed på livet, for jeres forskelligheder,

for jer. Tak til de nære relationer for tillid og godt samarbejde. Tak ikke mindst til verdens bedste medarbejdere og ledere.

Solgavens mange frivillige skal også nævnes, for de betyder en verden til forskel. De betyder, at den samlede gode oplevelse i at bo på Solgaven bliver højere. De frivillige hjælper til i træningen, i aktivitetsområdet, gå-og cykelture, i haven m.m.

På det mere formelle plan har jeg fornøjelsen af at have en engageret bestyrelse, et godt samarbejde med blandt flere Dansk Blindesamfund, Næstved Kommune og Lejerbo – ikke at forglemme Solgavens aktive beboer- og pårørenderåd, som jeg altid nyder at holde møder med.

Solgaven er et hjem, hvor livet leves, og hvor der skabes nye venskaber på tværs, på trods af handicap og alder.

Tak til alle, der har været med til at sætte spor. Tak for omsorg, dedikation, og for at være med til at forme Solgaven, som vi kender den i dag. Mit ønske er, at ånden lever videre, at vi mange år frem kan blive ved at være et hjem, hvor beboere med et synshandicap fortsat har mulighed for at komme og bo. Hvor man oplever muligheden for at få hjælp fra et personale med et stort hjerte, omsorg, høj faglighed, plads til et godt grin og speciale kendskab. Et Solgaven, hvor beboere/gæster oplever Solgaven som et trygt og rart sted at bo og gæste, hvor specialet er i fokus.

Dette jubilæumsskrift er et udsnit af interview med personaler, tidligere som nuværende, bestyrelsesformanden, og en beboer, der fortæller om Solgavens udvikling i de forgange 50 år. Der er heldigvis mange, der har sat spor og skabt gode minder.

Jeg nyder hver dag, jeg tager på arbejde.

Jeg ønsker Solgaven et hjerteligt tillykke med de første 50 år.

God læselyst.

Gitte Olsen
Forstander Solgaven
Næstved.

Solgaven og Lone har fulgtes i næsten 30 år

Lone Gudmansen har i to omgange stået i spidsen for Solgavens bestyrelse – først fra 1997 til 2003, og igen siden 2015. I anledning af husets 50-års jubilæum fortæller hun her om et sted, der ifølge hende er langt mere end bare et hjem for ældre. Det er et fællesskab bygget på faglighed, tillid og en helt særlig ro.

Der er gået næsten 30 år, siden Lone Gudmansen første gang satte sine ben på Solgaven. Dengang, i 1997, kom hun der slet ikke som formand for stedet selv, men fordi hun netop var blevet valgt som formand for Dansk Blindesamfunds kreds Sydsjælland.

"Dengang var man også automatisk formand for Solgavens bestyrelse. Sådan er det ikke mere, men det fulgte formandsposten dengang," fortæller Lone Gudmansen.

Hun sad på posten til 2003, hvor det hele blev for meget på én gang. Synet på hendes højre øje forsvandt i de år, og med to små børn derhjemme måtte noget vige.

"Mit eget syn forsvandt på højre øje på det tidspunkt, og der var mange ting, der røg på bordet. Så det var lidt presset," siger hun.

Hun forsvandt dog aldrig helt fra huset. Allerede som 34-årig var hun gået ind som suppleant i bestyrelsen – dengang med Birthe Bille som formand, én af dem, der var med til at åbne huset.

"Jeg var ikke typen, der satte mig i sofaen, så derfor gik jeg ind i bestyrelsen" siger Lone Gudmansen.

Tilbage til Solgaven

Efter årene som formand fortsatte Lone i Dansk Blindesamfund, blandt andet i foreningens hus på Tommerupvej. Men i 2009 flyttede en klubaktivitet derfra til Solgaven, og Lone fik igen berøring med stedet – denne gang med et fast tilbud om onsdagen.

Da den daværende formand, Hans Jørgen Wiberg, i 2015 fik travlt med andre opgaver, blev Lone spurgt, om hun ville tage posten igen.

"Jeg sagde ja, og så har jeg været med siden," siger hun med et smil.

Det er nu blevet til 11 sammenhængende år – og i alt 17 år som formand for Solgaven fordelt over to perioder.

"Et virkelig prisværdigt stykke arbejde"

Når Lone Gudmansen skal sætte ord på, hvad Solgaven er for et hjem, handler det først og fremmest om de mennesker, der bor der – og dem, der arbejder der.

"Solgaven er for mig et hjem, som virkelig yder god omsorg og har respekt for de beboere, der er her. At man i den sidste del af sit liv kan få et værdigt liv, hvor der er mennesker omkring én, der har respekt for én og alligevel hjælper én på vejen," fortæller Lone Gudmansen, og giver eksempler på, hvordan medarbejderne griber sit arbejde an.

"Du siger, hvem du er, når du kommer frem. Du lægger tingene det samme sted. Det er et virkelig prisværdigt stykke arbejde, at man hele tiden har det med på rygmarven. Det er vigtigt for mig, og det er også vigtigt for Gitte," siger Lone Gudmansen.

Hun peger på, at medarbejderne ofte bliver hængende i mange år – et tegn på et godt arbejdssted. Siden starten i 1976 har Solgaven kun haft to forstandere, Ingrid Fugl og Gitte Olsen. Og i dag er det så Gitte, som Lone arbejder tæt sammen med. ►

"Der er et godt arbejdsklima, og jeg ved, at Gitte og teamet arbejder på, at der virkelig skal være det. Vi er meget på bølgelængde og har de samme værdier," siger hun.

En arbejdsplads i forandring

I sine år som formand har Lone fulgt tæt med i, hvordan balancen mellem frivillighed og faglighed er blevet vigtigere.

"Dét, jeg kan se, er, at der er kommet meget mere frivillighed ind over, for at hjemmet overhovedet kan fungere. Vi skal stadigvæk holde fast i, at vi har et speciale, og at vi har den arbejdskraft, der skal til. Det er ikke plejen, de frivillige skal dække – de kan gå ind og sørge for en cykeltur, en gåtur eller en film. Men selve specialet, det skal ikke dækkes af frivillige," forklarer hun.

Samtidig er beboergruppen ændret over årene. Fordi man i dag først bliver visiteret til en plejebolig senere i forløbet, er beboerne generelt ældre – noget der giver en naturlig udskiftning på stedet.

Et af kun fire steder i Danmark

Solgaven findes kun få steder i landet – ud over Næstved i Vejle, Valby og Farum.

”

Solgaven er for mig et hjem, som virkelig yder god omsorg og har respekt for de beboere, der er her. At man i den sidste del af sit liv kan få et værdigt liv, hvor der er mennesker omkring én, der har respekt for én og alligevel hjælper én på vejen.

"Lederne af hvert sted mødes med hinanden, og vi mødes også som bestyrelsesformænd to gange om året med hovedkontoret," forklarer hun.

Som formand er hun ikke i tvivl om, hvor grænsen for bestyrelsens rolle går.

"Vores fornemste opgave er at være der og støtte op omkring den ledelse, der er. Vi skal ikke være nede i arbejdsgangen – det er noget, Gitte og hendes folk klarer. Men vi lægger den overordnede strategi og følger op på den," siger hun.

Ser hun frem mod de kommende år, handler det især om åbenhed.

"Vi rækker mere og mere ud, så vi ikke kun er her for os selv. Vi rækker ud til institutioner og skoler, der er heromkring, blandt andet via vores nye bålsted, så det bliver et mere åbent og velkommende sted," siger Lone Gudmansen.

En dobbeltrolle, der giver mening

Ud over formandsposten kommer Lone stadig fast på Solgaven en gang om måneden til en klubaktivitet, hvor hun hjælper med strikning og hækling.

"Jeg synes, det er spændende og sjovt at komme op og være med i dynamikken her. Hvis jeg kan flette eller strikke, og nogen gerne vil prøve det, så hjælper jeg dem. Det giver mig en fornemmelse for stemningen heroppe, som jeg tager med i mit hverv som bestyrelsesformand," siger hun.

Selv lever hun i dag med et stærkt reduceret syn – hun har mistet synet helt på det ene øje og ser kun lidt med det andet. Alligevel er det sjældent til at få øje på udefra.

"Hvis min mand Allan kom nu, ville jeg ikke kunne genkende ham, før jeg havde hørt hans stemme," fortæller hun.

Det er netop den kombination – et skarpt blik for mennesker og stemninger, kombineret med et livslangt engagement – der gør Lone Gudmansen til én af dem, der har fulgt Solgaven allertættest gennem de sidste 30 år. ■

29 år på Solgaven: Ånden er der stadig

Anne Sihm er en af de medarbejdere, der har været længst på Solgaven – hun har været ansat siden 1. september 1997. Fra en elevpraktik i demensområdet til i dag er meget forandret på Solgaven. Men noget har holdt sig helt uændret.

Det var som elev under sin uddannelse til social- og sundheds-assistent, at Anne Sihm første gang kom til Solgaven. Kort før hun blev færdiguddannet, ringede den daværende forstander, Ingrid Fugl, fordi en kollega skulle på barsel i demensområdet. Anne sagde ja, og den 1. september 1997 blev hun ansat.

"Det blev en fast stilling omkring et halvt år efter. Jeg er aldrig kommet herfra igen," siger hun med et smil, der vidner om, at det var det helt rigtige valg.

Dengang foregik ansættelser anderledes, end de gør i dag.

"Man blev headhuntet, kan man sige. Man plukkede nogen ud, som havde været elev her, eller som man kendte i forvejen. Der var hverken stillingsopslag i avisen og der blev heller ikke brugt vikarer," fortæller hun.

Fra demens til synshandicap

De første 11 år arbejdede Anne Sihm i demensområdet, som hun var med til at bygge op.

"Jeg var rigtig glad for det. Det var arbejdet tæt med både beboerne og de pårørende, der gav rigtig meget," siger hun, der dog alligevel trængte til noget nyt.

"Jeg tænkte, hvis jeg skal prøve noget andet, så er det nu. Det var en stor omvæltning," fortæller hun.

Skiftet gik til en almindelig plejeafdeling, hvor hun uddannede sig til mobility-instruktør – en specialuddannelse inden for arbejdet med synshandicap, som er Solgavens kerneområde. I 2013 fik hun mulighed for endnu et skifte, da hun kom i et barselsvikariat i aktivitetsområdet for at bruge sin nye uddannelse.

I dag er Anne Sihm ansvarlig for aktivitetsområdet, men kører også selv ud til omkring syv borgere med synshandicap, der bor i egne hjem rundt om i Næstved.

"Vi kører ud i hjemmene med pædagogisk støtte, paragraf 85 hedder det. Det kan være hjælp med alt fra bank til familieting til hjælp med at lave mad," forklarer hun.

Derudover underviser Anne Sihm kolleger i blindeproblematik hver tredje måned og er to gange om året med til at afholde en fem dages *soluddannelse* for mobility-instruktører i ►

samarbejde med kolleger fra Farum og Valby, hvor blandt andre en øjenlæge og en repræsentant fra synscentralen deltager. Og de sorte ledelinjer og skilte med store bogstaver, man møder, når man går ind ad Solgavens hoveddør, har Anne Sihm selv søgt legater til at få etableret.

Fra rødbeder til dokumentation

Dengang Anne Sihm startede, blev alt skrevet i hånden i mapper – Kardex, som det hed – og personalet doserede selv beboernes medicin.

"Vi var meget mere personale dengang, både rengøring, pleje og køkken. Der var én leder i aktivitetsområdet dengang, nu er der to i hele huset," siger hun.

Der var også plads til mere nærvær med beboerne.

"Vi kunne lave mad sammen, sylte rødbeder, tage på sommerhusferie. Det kan man ikke mere. Der er ikke ressourcer til det, og beboerne, der kommer i dag, er mere komplekse – de har ofte andet med sig end synshandicap og demens," siger hun og fortsætter:

"Sådan er det jo. Folk bliver også længere i eget hjem. Når de så kommer på plejehjem, er der flere ting at tage sig af – man kan jo ikke længere komme på plejehjem blot for trygheden," siger hun.

Familien, der dækkede for hinanden

Solgaven blev opført i samarbejde med Dansk Blindesamfund, der tog initiativet til at få bygget solgavehjemmene. De første mange år var personalegruppen større.

"Jeg husker, at vi hvert år var her en adventssøndag, hvor vi havde vores egne børn med til at klippe og klistre sammen med beboerne og de pårørende. Det gjorde vi uden at få noget for det," fortæller Anne Sihm, der selv holdt julefrokost hvert år 2. juledag, hvor forstanderen også kom med sin familie.

"Man gik ikke bare ind på kontoret, medmindre man var budt indenfor. Det gør man jo nu – der er blevet meget mere åbent, og mange flere er involveret i beslutningerne," siger hun.

"Ånden er her stadig"

På trods af årenes forandringer mener Anne, at én ting er blevet ved med at være den samme – stemningen, man møder, når man går ind ad døren.

”

Det er stedet, man kommer forbi, hvis man mangler hjælp til noget. Det er langt fra alle hjem, der har den slags bemandede aktivitetsområder – nogle steder er det kun frivillige, der driver det. Vi dækker også træning, dagklubber og arrangementer, så det er aldrig kedeligt

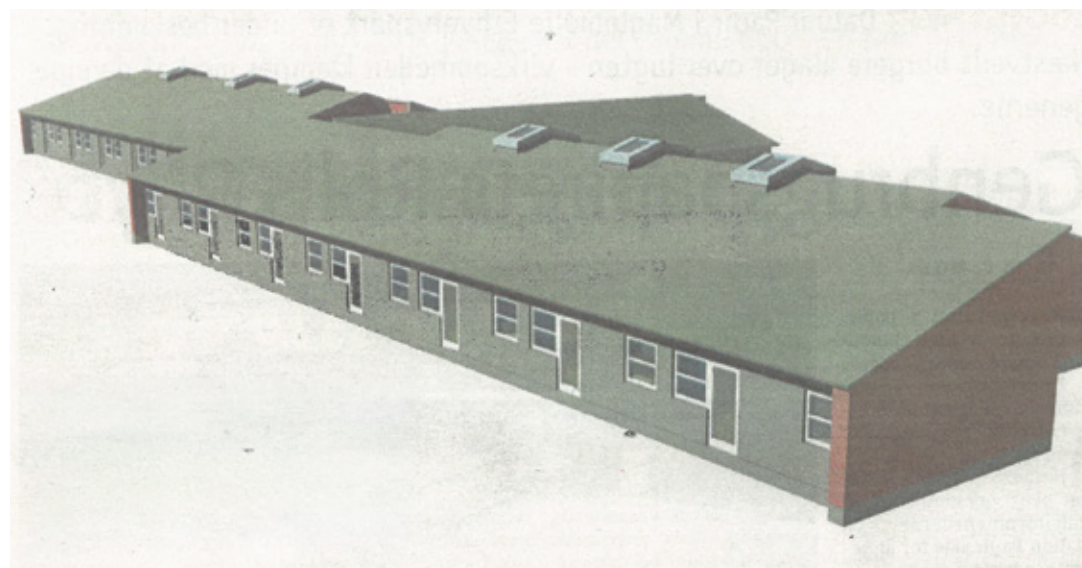
”Jeg hører det, uanset om det er pårørende eller en taxachauffør. Man føler sig godt taget imod. Der er en ro og ordentlighed her, fordi vi tænker på, at det er beboernes hjem – den kultur er der heldigvis stadig,” siger hun.

Aktivitetsområdet, som Anne Sihm i dag er en del af, kalder hun selv et samlingspunkt i huset.

”Det er stedet, man kommer forbi, hvis man mangler hjælp til noget. Det er langt fra alle hjem, der har den slags bemandede aktivitetsområder – nogle steder er det kun frivillige, der driver det. Vi dækker også træning, dagklubber og arrangementer, så det er aldrig kedeligt,” siger hun. ■

Officiel indvielse af Solgaven i morgen

1976

Byggeår og opført i samarbejde med Dansk Blindesamfund

1997

Tilbud om Dagklubben bliver en realitet

1998

Demensområdet C og D er færdige med 12 nye demenspladser

2009

Synsnet flytter til Solgaven

2010

Stor ombygning i fem etaper. Tre 'gamle' boliger bliver til to og 25 nye boliger kommer til

2015

Nyt større og mere rummeligt indgangsparti bliver taget i brug

2017

Et aktivitet- og samværstilbud for yngre med synshandicap bliver oprettet

2024

Omorganisering, hvor tre teams bliver til fire

2026

Indvielse af totalrenoveret vinterhave og anlæggelse af sommerhave og bålplads

KORTE FAKTA

- Solgaven har eget køkken, som stimulerer sanserne
- Der er i alt 65 boliger på Solgaven
- Solgaven er bygget til synshandicappede med varierende lys, lyd med mere
- Solgaven er landsdækkende. Der er borgere fra 14 forskellige kommuner
- Lejerbo administrerer boligerne
- Der tilbydes § 85-støtte til borgere, der ikke bor på Solgaven
- Der tilbydes aktivitet og samværstilbud
- Solgaven afprøver velfærdsteknologi, som eksempler: et ikke-invasivt AI-drevet sensorsystem, der skal være med til at øge trygheden og kvaliteten samt et AI-værktøj til referatskrivning

Sygehjælperen der blev beboer på Solgaven

Som 46-årig var Ingrid Bang for præcis 50 år siden med til at åbne Solgaven i Næstved som en af husets første sygehjælpere. I dag bor hun selv på stedet, kun et par korridorer fra det fysioterapilokale, hvor hun stadig cykler hver dag.

Ingrid Bangs 96-års fødselsdag blev fejret på Solgaven i Næstved, hvor hun flyttede ind som beboer 16. maj i år. Præcis et halvt århundrede efter, hun selv startede som sygehjælper på stedet.

"Der har været så meget godt her. Det var der ikke altid dér, hvor jeg arbejdede før," siger Ingrid.

Fra sygehuset til et helt nyt hjem

Inden Solgaven arbejdede Ingrid på den langtidsmedicinske afdeling på Næstved Sygehus. Hun var ved at være træt af det, og da hun hørte, at der skulle bygges et nyt ældre hjem i Næstved, søgte hun på Solgaven. I september 1976 fik hun jobbet på afdeling B.

"Jeg trængte bare til at få lidt fornyelse," siger hun med et smil.

Solgaven var splinternyt, og Ingrid kom hurtigt ind i sit arbejde. Hun blev der i 16 år på fuld tid, gik siden på efterløn og fortsatte som afløser – blandt andet med nattevagter. Hendes sidste lønseddel er dateret 2003, mere end 25 år efter hun startede.

Frier med kørestole i flyet

I Solgavens tidlige år husker Ingrid Bang, at personalet tog på ferie med beboerne, både med fly og bus. Hun husker især en tur til den græske ø Samos.

"Når man skulle have beboerne op ad trapperne til flyet, var det tungt. Man tog dem under armen og bar dem op, til vi fik dem alle sammen om bord. Det var fantastisk, at det kunne lade sig gøre," fortæller hun.

Personalet sov dengang tæt på beboerne under turene.

"Vi ville gerne sove sammen med dem, for så var vi der, hvis der skete noget," siger Ingrid.

Senere kom hun til at hjælpe i fysioterapien ved siden af sit arbejde på afdelingen. Hun meldte sig selv, da der manglede hænder. Ingrid havde selv gået til gymnastik i mange år og tog opgaven med sig. Det blev til en fast morgenrutine med en svagtseende beboer, morgenkaffe på kontoret, og resten af dagen i fysioterapien.

Familien var en del af huset

Solgaven har altid fyldt som mere end en arbejdsplads for Ingrid Bang. Hendes nu afdøde mand, Claus Bang, var i mange

år frivillig på stedet og hjalp til ved fester. Når parret selv holdt fødselsdag, kørte Solgavens bus beboerne ud til deres ejendom i Agerup, hvor de drak kaffe i haven.

Også Ingrids egen mor, Ellen Johanne Pedersen, kom senere til at bo på Solgaven. Hun døde i 2000, 98 år gammel – en generation før Ingrid selv flyttede ind som beboer.

Nu er hun selv beboer

For to år siden begyndte Ingrids syn at svigte, og i maj i år flyttede hun ind på Solgaven som beboer.

"Nu kan jeg bare få lov at bo her, uden at skulle bestille noget," siger hun med et grin, der vidner om, at hun godt kan lide at bestille noget, når hun selv bestemmer tempoet.

Fysioterapilokalet er stort set uændret siden hendes tid som medarbejder, og her cykler hun 10 kilometer hver dag. Huset har til gengæld fået en helt ny afdeling D og en vinterstue siden, hun stoppede med at arbejde.

"Jeg har haft et godt liv, og jeg har været glad for at være her," siger Ingrid Bang. ■

31 år uden at slæbe fødderne

En annonce i avisen i foråret 1994 blev startskuddet på 31 år ved regnskaberne på Solgaven for Mogens Povelsen. I efteråret 2025 skrev han sin opsigelse, men ifølge ham selv har han aldrig på en eneste af de 31 år slæbt fødderne ind ad døren på vej på arbejde.

Mogens Povelsen er stoppet som bogholder på Solgaven, men da han denne dag træder ind ad døren igen, er det tydeligt, at 31 år på stedet ikke forsvinder, bare fordi opsigelsen er underskrevet. Han kender gangene, han kender navnene, og han er stadig velkommen til at sætte sig ved sin gamle plads på kontoret.

En annonce der blev afgørende

Historien starter i foråret 1994, hvor Mogens så en annonce i avisen. Solgaven søgte en afløser til bogholdergerningen, efter den forrige bogholder skulle stoppe på grund af alder. Mogens mødte den daværende forstander, Ingrid Fugl, og sagde for sjov, at stillingen kunne være noget for ham.

"Det var ellers lige noget for mig, sagde jeg for sjov. Og så ringede hun mig op senere på dagen. Det var klokken et, en søndag, og så sagde hun: hvis du søger den, så er den din," fortæller Mogens.

Han tænkte, hvorfor ikke, søgte stillingen – og fik den.

Fra håndskrevne lønsedler til automatik

Mogens havde ikke i forvejen forstand på overenskomster og kommunale forhold. Jobbet spændte over løn, personale og økonomi – og en hel masse andet, som han selv siger. Det meste måtte han lære fra bunden.

"Jeg overtog ikke noget andet end det, jeg selv lærte mig. Jeg gik på kurser, tog en kommunomuddannelse og alt det der," siger han.

I mange år sad han alene med bogholderiet, ligesom hans efterfølger gør i dag. På de 31 år har Solgaven kun haft to forstandere og meget få skift på bogholderposten – noget Mogens fremhæver som tegn på, at det er et godt sted at være.

Dengang foregik lønudbetaling helt manuelt. Lønsedlerne var håndskrevne, timerne og tillæggene blev regnet ud og efterregnet på kontoret, og på lønningsdagen ringede man beløbene ind til banken.

"Det gav jo mulighed for mange fejl. Det var ikke, fordi vi lavede nogen, men det kunne der sagtens have været," siger han.

Senere kom vagtplansystemet, som han kalder en stor forandring: faste tider blev lagt ind én gang, og kun afvigelserne skulle rettes til – resten regulerede sig selv og gik automatisk videre ind i lønsystemet.

Fra overskud til besparelser

Mogens har også fulgt Solgavens økonomi tæt gennem årene – og set den vende. Som en del af det daværende Storstrøms Amt fik solgavehjemmet dengang udbetalt en tolvtedel af budgettet hver måned, og der var som regel penge til overs.

”Vi skulle spekulere på, om vi skulle have en ny bil, eller om vi skulle have noget kunst,” husker han.

Da Solgaven senere overgik til kommunen, vendte billedet. Besparelserne kom særligt til at ramme aktivitetsområdet, hvor der tidligere var ansat op mod 10 mennesker til at skabe liv og hygge om beboerne – blandt andet en medarbejder, hvis eneste opgave var at gå rundt og læse avis og post højt for beboerne.

I dag foregår det på en anden måde med færre ressourcer, men hyggen og den rare atmosfære er der stadig. ►

Stoppede, da han fyldte 80

Beslutningen om at stoppe traf Mogens et år, før det skete. Under en medarbejderudviklingssamtale med Gitte, Solgavens nuværende forstander, blev han spurgt, hvor han så sig selv om et år.

"Jeg sagde, at når jeg fylder 80, så er jeg her ikke," fortæller han.

Det blev til virkelighed. Mogens fyldte 80 år i oktober, og skrev sin formelle opsigelse med udgang den 30. september – efter 31 år på Solgaven. Men beslutningen handlede ikke om, at noget var blevet dårligt.

"Jeg har altid haft det sådan, at jeg ikke går og spekulerer på, hvornår jeg holder op. Som jeg skrev i min opsigelse, *Der har ikke været en eneste dag, hvor jeg har slæbt fødderne ind ad døren*. Jeg gik på arbejde. Det er fantastisk," siger Mogens.

Selvom han er stoppet, er båndet til Solgaven ikke klippet. Han er inviteret til receptionen i forbindelse med jubilæet, og hvert år får han en fast plads til høstfesten – som en lille kærkommen tradition, hvor tidligere kollegaer og beboere er glade for at se den tidligere bogholder blive serveret for for en gangs skyld.

Mogens bor i dag i Bisserup og kører ikke forbi Solgaven, bare for at komme forbi.

"Jeg har bestemt mig for, at jeg ikke vil køre i bilen bare for dets skyld. Men skal jeg have et ærinde, så samler jeg det bare sådan," siger han – og så bliver det som regel også lige et smut forbi Solgaven. ■

1. Vinterhaven, som den så ud ved åbningen i 1976
2. Flygelet har været på Solgaven i mange år og er her fortsat
3. Punktskriftsskrivemaskine
4. Både Carsten Rasmussen og Kirsten Devantier har siddet i Solgavens bestyrelse i mere end 20 år hver især
5. Caféen, som den så ud oprindeligt

Inge-Lise var på arbejde allerførste dag

Da Solgaven åbnede dørene 23. august 1976, stod Inge-Lise Smed klar i vaskeriet. 50 år og utallige minder senere kan hun stadig ikke holde sig helt væk fra solgavehjemmet, der for hende er blevet en slags familie.

Det var lige før en sommerferie til Tyskland, at Inge-Lise Smed i 1976 tog forbi Solgaven og fik en snak med daværende forstander Ingrid Fugl, der dengang stod for at ansætte personale til det helt nye hjem.

"Jeg var inde og tale med Ingrid, og så fik jeg stillingen med det samme. Så kunne vi godt køre til Tyskland," fortæller Inge-Lise Smed med et grin.

Hun blev ansat som rengøringsassistent og i vaskeriet, og den 23. august 1976 – dagen Solgaven blev indviet – startede hun sit arbejdsliv på stedet.

Den første beboer modtaget med flag

Inge-Lise Smed husker stadig den allerførste dag med en beboer i huset. En blind mand ved navn Hjalmer, der kom fra Lolland, blev den første til nogensinde at flytte ind på Solgaven.

"Vi stod alle sammen nede ved døren og tog imod ham med flag. Det var den første, der nogensinde kom ind," erindrer hun.

Det tog omkring en måned, før alle pladser var fyldt op – i dag er der jo venteliste, konstaterer Inge-Lise Smed med et lille smil.

50 år, men aldrig helt stoppet

Inge-Lise Smed arbejdede på Solgaven, indtil hun fyldte 60 år. Men opholdet varede ikke længe. Dagen efter blev hun ansat igen.

”De ansatte kom lidt i hop og spring. En ville for eksempel ikke gøre lokummet rent, og så gik hun igen. Så måtte jeg jo tilbage,” siger Smed med et smil.

Hun fortsatte mange år fremover, de sidste fem år med et mere frivilligt præg. Først for cirka fem år siden stoppede hun helt som ansat – i alt blev det til 45 år på stedet.

”Jeg kan ikke dy mig med at besøge dem. Jeg skal ind og se til dem og snakke med de forskellige,” siger hun.

Hun bor i sit eget rækkehus meget tæt på Solgaven og følger stadig med i, hvad der sker – både med gamle kolleger og beboere, hun kender fra sine mange år på stedet. Hun får også ofte besøg af beboere, der går forbi hendes hjem, ser på hendes blomster og får en sludder.

Solgaven er blevet familien

For Inge-Lise Smed handler tilknytningen til Solgaven om mere end et gammelt job. Hendes mor tilbragte sine sidste dage på solgavehjemmet.

”Min mor var næsten blind og havde altid sagt, at hun ville derind. Til sidst fik jeg hende ind – og så døde hun tre dage efter. Mit forhold til stedet har altid været helt fantastisk,” fortæller den tidligere medarbejder.

I dag har hendes datter, Dorthe Smed Nielsen, arbejdet på Solgaven i 30 år. Og blandt beboerne sidder en gammel skolekammerat, som Inge-Lise Smed stadig besøger.

”Jeg har en skolekammerat, der bor derinde nu. Nu er hun blind, men hun kan sagtens stadig høre, når jeg kommer,” fortæller hun.

Fra kaffe på køkkenbordet til ny vinterhave

Da Solgaven var helt nyt, var der ikke meget andet end viljen til at gøre det godt.

”Vi sad oppe på køkkenbordene og drak kaffe, for der var ikke andet at sidde på. Vi var med til at indrette det hele fra starten og endda samle stolene,” siger hun. ▶

Vinterhaven har stået der siden begyndelsen, men trængte hårdt til en kærlig hånd.

"Den trængte virkelig til det. Når det regnede, stod vi med spande på gulvet, for taget kunne ikke holde vandet ude," husker Inge-Lise Smed.

I dag er vinterhaven blevet renoveret med nyt glastag og nye møbler. Ligesom Solgaven selv har den fået et løft, mens historien om stedets første 50 år stadig lever videre – blandt andet gennem folk som Inge-Lise Smed. ■

”

Vi sad oppe på køkkenbordene og drak kaffe, for der var ikke andet at sidde på. Vi var med til at indrette det hele fra starten og endda samle stolene.

